HORIA SIMA
ZECE ANI DE LA MOARTE

REVERBERAŢIILE UNEI COMEMORĂRI

Detractorii lui Horia Sima pot dormi liniştiţi. În cei 10 ani de când a murit, oricât l-au evocat legionarii pentru a fi efectiv între ei, nu l-a zărit, totuşi, nimeni şi nimănui nu i s-a părut că ar fi măcar pe aproape. Moartea lui este categorică şi definitivă. Iar dacă legionarii nu se îndoiesc de ea – tocmai ei care, după spusele unora, cred că există morţi cărora li s-a acordat privilegiul să se ridice din mormântul ignominiilor debitate asupra lor – atunci, cu atât mai vârtos, adversarii lui să nu aibe dubii că a murit.

Ca atare, diriguitorii treburilor publice şi bunii cetăţeni să fie siguri că o răsturnare de regim, cum a dezlănţuit-o Horia Sima la 3 – 6 septembrie 1940, în urma căreia capul statului, răspunzător de înstrăinarea unei masive bucăţi din teritoriul naţional, a fost alungat, nu va mai avea loc. Banda de asasini intangibili şi uneltele lor care, în deceniul al patrulea au îngrozit ţara cu cadavre şi trupuri schilodite de-a lungul unei perioade a crimelor puterii de stat, dar şi-au primit pedeapsa tocmai când era să fie scoşi pe poarta disculpării totale, un astfel de deznodământ va fi prevenit din faşă. La fel, incredibila, unica prin absurditatea denumirii ei, aşa-zisa „rebeliune" din ianuarie 1941, când legionarii s-au opus loviturii de stat date chiar de factorul căruia îi incumba ordinea statală şi legalitatea, rămâne o pagină ce nu se va rescrie nicicând. Hecatombele de evrei despre care se spune că au fost atunci măcelărite de legionari în case şi pe străzi şi spânzurate cu un fabulos sadism de belciuge la Abator – crime atât de evidente, încât au fost scutite şi până astăzi de dovezi – n-or să se repete niciodată, de vreme ce autorul lor moral a pierit. Dar „marea trădare naţională a Guvernului de la Viena", care a pus la grea probă conştiinţa proaspeţilor guvernanţi, intraţi în pâine după 23 august 1944, somându-i să nu dea ţara pe mâna eliberatorilor de la răsărit, setoşi să întindă prosperitatea de pe meleagurile lor pe meleagurile noastre, se va repeta oare şi ne va împinge cu un ştim câţi paşi înapoi? Dacă însă, nici după 10 ani de la moartea fizică, spiritul lui Horia Sima nu a dat semne că pregăteşte o asemenea ispravă, să fim siguri că nu va da nici de aici înainte.

Totuşi, vrem nu vrem, revoluţia din decembrie ’89 şi activitatea văzută a oamenilor politici care au gestionat România de atunci încoace, ridică anumite obstacole în examenul critic întreprins de noi asupra lui Horia Sima. Răsturnarea guvernării marxist-leniniste, odată cu condamnarea atrocităţilor ei, chiar dacă retorică, pune brusc într-o lumină favorabilă figurile care i s-au opus ori cel puţin s-au dezis de ea. Mai îndrăzneşte vreunul dintre tovarăşii îndulciţi la demnităţile vechiului regim să-şi declare activitatea şi succesele din timpul lui? Dimpotrivă, chiar numai ratarea uneia din ofertele de promovare care le-au venit din partea fostei orânduiri, le asigură accesul la trai bun, investiţii astronomice şi carieră parlamentară. Or, iată că Horia Sima, dăruindu-şi fiinţa întreagă zi de zi crezului legionar şi combătând colectivismul marxist mai bine de cincizeci de ani la noi şi în lume, se înscrie în această curbă a evenimentelor anticomuniste cu o pondere pe care numai denigratorii lui incurabili o mai pot contesta. Iniţiator al unei adevărate cruciade împotriva bolşevismului, pe toate fronturile cu putinţă, susţinute prin centre de cultură creştină şi naţională pe patru continente şi răspândite prin multiple reviste, ziare şi cărţi, dezvăluie esenţa şi tarele comunismului, de la origini până la obiectivele finale. Pe lângă investigarea lui teoretică, aduce soluţii capabile să-l demoleze fără drept de apel. O bună parte din opinia publică ignoră, probabil, că începutul împotrivirii la cotropirea sovietică asupra României l-a făcut Horia Sima prin acţiunile militare ale Guvernului de la Viena, atrăgându-şi condamnarea la moarte de justiţia partidului comunist, singura sentinţa, după câte ştim, şi astăzi în vigoare, sfidând decretele de amnistie şi graţiere date de atunci. Rezistenta din munţi a venit ca o rezultantă a iniţiativelor acestui guvern şi, tot ca o urmare a lor, Securitatea a umplut în acea perioadă închisorile cu luptători antimarxişti, între care legionarii au reprezentat 80%.

Paradoxal este că de la primele manifestări ca lider al Legiunii, lui Horia Sima i s-a creat reputaţia de pronazist şi partizan al dictaturii, deşi conducerea naţional-socialista l-a ţinut patru ani în lagăr şi închisoare, iar la un moment dat l-a osândit la moarte, sentinţa finalmente nepusă în practică, dar neanulată oficial. Tratamentul aplicat lui, şi după el legionarilor, a făcut ca Mişcarea Legionară să nu fie adusă înaintea Tribunalului de la Nürnberg, neîntrunind caracterele organizaţiilor fasciste judecate acolo. Cât priveşte scrierile lui, ele

aprofundează esenţa libertăţii, aşa cum doar un trăitor patetic, dar lucid, al ei ar fi fost în stare. Ca să nu mai amintim că, pledând pentru atenuarea divergentelor din viaţa politică internă, tocmai crema dezintegraţilor din etosul românesc i-a confecţionat fizionomia permanentului instigator la discordie naţională. Nu e de mirare atunci că propunerile făcute partidelor pentru normalizarea raporturilor dintre ele după 1989, îngemănând libertatea creatoare cu exigentele organizatorice, au fost sistematic zădărnicite.

Portretul lui Horia Sima, aşa cum este zugrăvit în cronica ţinută de oficialităţi şi comparşii lor, suferă aceeaşi anulare de merite rezervată vizionarilor care şi-au îmboldit contemporanii pe un drum providenţial, dar încă nevalidat de optica vremii. Deosebindu-se de aceşti vizionari prin vrerea împrejurărilor, care i-a secerat printr-o moarte violentă, pusă la cale de duşmani, le seamănă, în schimb, purtându-i în el din vocaţie, precum soldaţii lui îl urmează din instinct. Am fi prezumţioşi dacă ne-am închipui că linia istorică a politicienilor autohtoni va fi corectată de revelaţia scrierilor lui Horia Sima cât de curând.

Însă, la fel cum revoluţiile lui Doja, Horia, Tudor şi Iancu l-au însufleţit pe Corneliu Codreanu în drumul Legiunii până la biruinţa care, subminată de factori antinaţionali, n-a putut fi ieri durabilă şi deplină, mâine ecoul luptelor lui Horia Sima o vor duce la împlinire.

Mircea Nicolau

Horia Sima: texte din Doctrina legionară

Întrebarea fundamentală este de ce natură e esenţa ce-o atribuim persoanei umane? Căci orice esenţă obţinută pe căile intelectului suprimă unicitatea individului. Persoana umană nu mai este o entitate autonomă, acţionată din interior, de impulsul libertăţii creatoare, ci devine câmpul de experienţă al ideii. O multiplicare şi o reproducere a unei forme preexistente. Unde intervine ontologicul raţional, dispare libertatea interioară. Trebuie să descoperim o esenţă care nu anulează existenta, care nu suprimă spontaneitatea eului. O esenţă ingenuă, degrevată de toate erorile determinismului, o esenţă vie, opusă esenţelor moarte de provenienţa logică. O esenţă care se reînnoieşte cu fiecare act şi care e capabilă să unifice finitul cu

infinitul, timpul cu eternitatea. O esenţă valabilă şi ca existentă. Acest principiu, care dă satisfacţie pe ambele planuri, care nu trădează existenta pentru esenţa şi nici esenţă pentru existentă, este dragostea. După cum spune Corneliu Codreanu, dragostea a fost sădită de Dumnezeu în sufletul oamenilor „ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti, trimiţându-ni-o prin însuşi Mântuitorul Iisus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor…"

„Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa şi munca şi ordinea şi disciplina".

Structura persoanei umane, pag. 92 – 93

Prin căderea de sub har, s-a petrecut o inversare de roluri în conştiinţă. Păcatul, care până atunci pândea la periferia conştiinţei un moment de slăbiciune a omului, ca să pună stăpânire pe el, a găsit drum deschis spre interiorul ei, iar dragostea, germenul de viaţa veşnică din noi, s-a retras în adâncuri, umilită şi mâhnită. Dragostea nu poate fi eliminată total din suflet, căci ea reprezintă esenţa persoanei umane. În această fază, dragostea a dus o existentă ostracizată, aşteptând momentul când va fi din nou căutată şi preamărită de om. Legea dată de Moise n-a scos dragostea din situaţia ei precară. N-a modificat poziţiile strategice ale sufletului. Dacă ar fi avut puterea să dezlănţuie elanurile revoluţionare ale dragostei, „sfărâmând lucrările diavolului", atunci venirea Mântuitorului nu mai avea niciun sens. La ce mai era de trebuinţă jertfa lui Hristos, dacă omul, din proprie pornire, abia primind veste din cer, îşi preschimbă total viaţa în sensul poruncilor Divine?

Etica dragostei, pag. 102 – 103

Potenţarea elanului creator al individului şi cucerirea libertăţii sunt binefaceri ce le resimţim în viaţa de îndată ce ne orientăm activitatea după legea dragostei. Le achiziţionam acum, aici, cât timp trăim în lumea aceasta. Dar aceste bunuri spirituale nu sunt valori-terminus. Ele sunt menite să pregătească omului o fericire mult mai mare. Trăind conform naturii lui spirituale, desăvârşindu-se în iubire, individul reconstituie în sine imaginea lui Dumnezeu şi, prin această înnoire sufletească, se face vrednic de primirea mântuirii. Mântuire înseamnă redobândirea naturii noastre nemuritoare, învierea omului în trup şi suflet, într-o formă şi condiţie care îi vor

asigura o existentă eternă. „Ci ştim atunci când el se va arăta, fi-vom asemenea lui Dumnezeu, fiindcă Îl vom vedea precum este”. (I, Ioan, 3, 2). A fi asemenea lui Dumnezeu, nu înseamnă a avea numai rodul interior al dragostei, ci şi a achiziţiona iarăsi posibilităţile infinite de dăinuire ca om şi sub înfăţişare omenească. „Vrăjmaşul cel din urmă care va fi nimicit este moartea” (Pavel, Corinteni, I, 15, 25).

Moartea nu este o calitate intrinsecă a omului, inseparabilă de destinul lui, ci o degradare temporară a fiinţei lui, provocată de propria lui vinovăţie. Rupându-se din vraja păcatului, cucerindu-şi libertatea interioară, prin lărgirea progresivă a zonei de dragoste din el. Dumnezeu îi va restaura nemurirea, îl va face independent de prefacerile materiei, aşa cum a fost de la origine plăsmuit.

Moarte şi înviere, pag. 122 – 123

Concepţia unui popor despre „Dumnezeu, lume şi viaţa” reprezintă formula lui de trăire spirituală, specificul naţional al gândirii lui, care-l individualizează şi-l distinge de alte neamuri. De aici trebuie să plecăm, de la această viziune interioară, de la această dată fundamentală, pentru a înţelege dezvoltarea unui popor, istoria şi cultura lui. Cum ajunge un popor la cunoaşterea patriei lui spirituale? Cum descoperă tara spiritului naţional, a cărei caracteristică principală este că reprezintă un fapt unic şi inalienabil, un fel de suveranitate intelectuală, care nu se mai repetă la un alt popor? „Prin revelaţie şi sforţare proprie”, răspunde Corneliu Codreanu. Revelaţia este un mijloc excepţional de contact cu lumea supranaturală şi când se coboară asupra vieţii unui neam este semnul graţiei Divine. Există aşadar o forţă de sus în jos, care descoperă indivizilor ce aşteaptă neamul de la ei, ce sens de realizare al istoriei lui. Dar există şi o altă cale, posibilitatea ca indivizii înşişi să pătrundă în lumea de visuri şi idealuri a neamului lor, prin efort propriu, prin contemplarea valorilor create de el.

Concepţia unui neam despre Dumnezeu, lume şi viaţa echivalează cu rostul vieţii lui pe pământ. El trebuie să lupte pentru a-şi desfăşura potenţialul său creator în conformitate cu această intuiţie internă, cu această viziune poetică a direcţiei lui de realizare. Această aspiraţie, această tensiune în care trăieşte un popor pentru a întruchipa aievea, în istorie şi în cultură, concepţia lui de viaţă se cheamă „misiunea lui istorică”, „destinul său naţional”. „Nouă românilor, neamului nostru, ca oricărui neam din lume, Dumnezeu

ne-a sădit o misiune, Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric" (Pentru legionari).

„Cea dintâi lege pe care un neam trebuie să o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-şi misiunea încredinţată" (idem).

Structura Naţiunii, pag. 141 – 142

Horia Sima şi România de mâine

Pentru Mişcarea Legionară, pentru legionarii de azi şi de mâine, chiar şi pentru vrăjmaşi…

Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, s-a înscris în conştiinţa românească încă din timpul vieţii printre acei mari oameni ai neamului nostru care au creat evenimente, au deschis epoci spirituale sau au determinat o nouă ordine morală, constituind astfel cu toţii mândria poporului nostru şi dându-i nobila justificare pe planul spiritual al existenţei. Iar atunci când a coborât în somnul din ceasul prelungit al nopţii fără răsărit, ca o tortă întoarsă într-o apă neagră, fără margini, fără fund, s-a înscris şi în nemurire ca un punct cosmic al unei mari verticale legionare ridicate de pe pământ. De aceea acum, când s-au împlinit 10 ani de când limba sortii sale, ajungând la al doilea prag al vieţii, l-a trecut din vremelnicie la cele veşnice, deşi se părea că viaţa îi stătea încă mult deschisă înainte, soarta dăruindu-i puterea şi rarul privilegiu de a fi la datorie şi de a munci ca în anii tinereţii, şi chiar de a nu obosi înainte de sfârşit, amintirea lui este un prilej binevenit de a medita asupra impresionantei lui personalităţi şi de a rememora pentru cei care l-au cunoscut şi, mai ales, pentru cei care nu l-au cunoscut – şi îndeosebi tinerii – forţa lui spirituală şi mult înfăptuitoare, pe care a avut-o, şi care-l face şi astăzi tot atât de viu printre noi, ca şi atunci când era în viaţă. Este totodată şi un prilej de mare însemnătate pentru a arăta puterea pe care a avut-o – şi-o simţim şi astăzi – de a ne întări hotărârea strângerii mereu sub steagul purtat de Căpitan şi de a-i urma fără şovăire linia lui de gândire şi acţiune care a început în Pădurea Dobrina şi se va împlini desăvârşit cu marea Biruinţa legionară.

Dacă Providenţa l-a dăruit României pe Căpitan şi Mişcarea Legionară, Horia Sima a fost darul aceleaşi Providenţe pentru Legiune. În complexa lui personalitate s-au contopit, ca-ntr-o fericită osmoză

omul de acţiune legionar, despre care Căpitanul spune că „îşi umple inima de foc şi hotărâre sfântă în lupta dreaptă în care se angajează", bărbatul politic, gânditorul, doctrinarul, călăuza, modelul de înţelepciune şi exemplul de echilibru, însuşi pe care le-a dovedit din plin după ce a fost investit potrivit principiului selecţiunii – care funcţionează în Mişcarea Legionară – continuator al Căpitanului şi a devenit demnitar de stat (vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri) şi tuturor acestora alăturându-se şi autorul unei prodigioase opere scrise, însumând peste 20 de volume, la care se adaugă numeroase articole publicate şi rămase încă în diferite reviste specifice, prefeţe, conferinţe, interviuri şi alocuţii ocazionale, care, toate, îl fac să nu poată fi uşor de cuprins şi nici uşor de a fi cunoscut în întregime.

După ce în unele lucrări a făcut un aspru rechizitoriu comunismului, denunţându-l de a fi o conspiraţie satanică ostilă oricărui sens naţional şi oricărei credinţei în destinul şi adevărul permanent al neamului, care minează şi otrăveşte patria, strecurându-şi virusul în toate celulele sufleteşti ale societăţii, în alte lucrări a prezentat istoria Mişcării Legionare, cu rădăcinile ei adânc înfipte în cei mai tari dintre sâmburii noştri etnici şi cu tot ce are ea ca lamură din sufletul permanent românesc, pentru ale cărui mari idealuri a sângerat atât de mult şi s-a oprit în multe scrieri ale sale la fundamentele şi esenţele spirituale ale doctrinei legionare.

„Axa politică-religie" – una dintre esenţele spirituale ale doctrinei legionare – îşi dovedeşte actualitatea perenă prin faptul că şi politica şi religia urmăresc acelaşi tel suprem pentru viaţa unui neam. Dacă politica are un scop imediat: stabilirea unor reguli de convieţuire în sânul unei comunităţi naţionale, şi altul mai îndepărtat: asigurarea continuităţii istorice a unui popor între celelalte (ţeluri susţinute şi de religie), amândouă, şi politica şi religia, contribuie la îndeplinirea unei opere transcendentale: călăuzirea neamului pe drumul învierii. Opera scrisă a Comandantului, în cea mai mare parte a ei constituind o masivă unitate de gândire, ce devine o lectură grea chiar şi pentru cei familiarizaţi cu problemele, dar având în fiecare pagină a ei o adâncime de cugetare descărcată în fulgere inedite de stil şi o puritate de inimă care n-au fost decât zestrea spirituală a unui fericit contemporan al Căpitanului, i-a adus prestigiul autorităţii – ce decurge din fapte şi nu din funcţie – şi i-a dat calitatea de autor al unor contribuţii deosebite la sporirea patrimoniului intelectual al ţării.

Dacă în morala creştină criteriul de valoare a omului îl constituie faptele sale, acest criteriu e acelaşi şi în politică, dincolo de orice ierarhie formală. Horia Sima şi-a cucerit prestigiul etic al autorităţii şi prin fapte, care n-au fost decât mari. Au fost multe acestea, dar facem un popas asupra câtorva dintre ele.

Este ştiuta starea de lucruri din anul de catastrofă 1940 când, de pe urma unei politici greşite a regimului instaurat după votarea Constituţiei din februarie 1938 şi patronată de domnia unui rege criminal, dar în acelaşi timp şi nevrednic de a îndeplini legătura indisolubilă dintre el şi hotare, ni s-a răpit Basarabia, împreună cu sfâşierea pe jumătate a Bucovinei, urmată de ruperea în două a inimii şi pământului Ardealului şi cedarea fără discuţie a Cadrilaterului, ţara – cu sufletul spânzurat pe prăpastia deznădejdii – a fost cutremurată ca de un fior de sfârşit apocaliptic, fiindcă România nu schiţase nici măcar gestul apărării şi românii treceau în ochii lumii ca un popor care a renunţat la propriul lui destin. Dar în acele clipe grozave, când nimeni nu mai aştepta de nicăieri nimic, Horia Sima, viitorul Comandant peste câteva zile al Mişcării Legionare şi continuator al Căpitanului, împreună cu tineretul Gărzii de Fier, care a reapărut umplând pustiul şi deznădejdea cu vigoarea şi cântecul său, declanşează Revoluţia legionară, o duce la biruinţa, răsturnând ultimul zid de păgână cetate. S-a întâmplat atunci un lucru cu totul neobişnuit, tara izbucnind în larmă de viaţă, după ce numai cu câteva zile mai înainte bocea ca de moarte. Atunci legionarii, care veneau dintr-o prigoană zguduitoare şi din marele doliu al mormintelor camarazilor lor cu o forţă morală izbucnită din atâtea suferinţe, au impus tării întregi disciplina eroismului moral, ceea ce a atras adeziunea sufletească aproape a întregii ţări, incendiind sufletul mulţimilor şi prin entuziasmul credinţei şi vigoarea acţiunii.

Pe această premisă de dispoziţie sufletească masivă, care ar fi garantat legionarizarea, adică regenerarea României, Comandantul Horia Sima a pus bazele unui stat naţional care a şi luat fiinţă la 14 septembrie 1940, pentru ca în cadrul lui să se concretizeze proiectele de guvernământ. Abia atunci, într-un asemenea stat, întrevedea Comandantul – şi gândirea lui arcuită în viziune este şi astăzi tot atât de valabilă – că familia, şcoala, Biserica, justiţia, bogăţiile pământului nostru şi toată aşezarea statului trebuie întemeiate şi înrădăcinate de-a pururi în duhul şi rostul nostru de viaţa românească.

Dar când, din nefericire, sămânţa răului existentă şi în neamul nostru a uzurpat peste câteva luni noul Stat Naţional Legionar şi pentru legionari s-a deschis din nou o epocă de cruntă prigoană, fiind iar întemniţaţi şi urmăriţi de un întreg aparat al statului – şi, ce e mai dureros, în nepăsarea unui popor întreg – cu alte cuvinte, Mişcarea fiind din nou doborâtă la pământ, iar mulţi legionari fiind siliţi să ia calea exilului, unde fenomenul legionar nu era încă îndeajuns de cunoscut şi era suspectat de a avea esenţe fasciste şi de a fi fost o agentură hitleristă, Comandantului îi revine greaua povară istorică de a arăta lumii adevărata identitate a Legiunii şi de a o apăra pentru ca flacăra ei să nu se stingă şi să ardă mereu cu aceeaşi tărie, şi cum arde şi astăzi.

Lui i se datorează, cel dintâi, păstrarea liniei istorice de onoare a neamului prin formarea la 10 decembrie 1944 a Guvernului Naţional de la Viena, care a fost prima reacţie românească împotriva comunismului instaurat la noi şi totodată prima chiar şi între toate reacţiunile anticomuniste – câte vor fi fost – în zona Europei centrale şi de Răsărit, cotropită de armatele sovietice şi căzută sub urgia comunismului. Acest Guvern a reuşit să alcătuiască şi o armată de 18.000 militari – Armata Naţională – cu ofiţeri, subofiţeri şi trupă şi care a intrat în luptă împotriva forţelor bolşevice pe frontul de la Oder, înregistrând şi mari izbânzi, încât soldaţii ei au putut fi socotiţi atunci nu numai fii ai pământului românesc, dar totodată şi purtători ai voinţei de a trăi a unei lumi care a dat umanităţii normele de cultură şi de civilizaţie. Iar prin aceşti soldaţi ai Armatei naţionale, care n-a luptat niciodată în părţile frontului unde atacau românii împinşi de ruşi, ca şi prin soldaţii români care au călcat cu talpă de viteaz stepa rusească, împingând graniţa monstrului sovietic până departe, la Harkov, la Kerci şi în Caucaz, noi, românii, ne-am ridicat pe planul universal al istoriei, şi această onoare fără pereche este şi astăzi, şi va fi şi în viitor, o sublimă substanţa morală din care se va hrăni spiritul românesc.

Formării Guvernului de la Viena i-a urmat în 1945 organizarea Frontului Libertăţii prin fuzionarea tuturor forţelor anticomuniste din exil, ce a avut ca urmare pătrunderea Mişcării Legionare în circuitul internaţional şi reorganizarea ei postbelică. Horia Sima este astfel autorul ridicării şi permanentei Mişcării Legionare în lume după moartea Căpitanului, reuşind printr-o intuiţie genială o sincronizare a

idealurilor ei cu directivele europene ale vremii.

În aceeaşi stăruinţă de a asigura permanenta spiritului legionar, întemeiat pe ideea de jertfă supremă, în Europa şi în toată lumea, Comandantul a avut iniţiativa construirii Monumentului Moţa-Marin de la Majadahonda, locul unde au căzut în războiul anticomunist din Spania, în 1937, cei doi mărturisitori scăldaţi în sânge ai sfintei noastre credinţe.

Sunt toate acestea fapte atât de neobişnuite, şi ale căror repercusiuni benefice se resimt şi astăzi, şi vor alcătui pentru totdeauna un capitol de seamă în zestrea politică a neamului nostru, încât Comandantul – se poate spune – nu şi-a găsit perechea în niciunul dintre legionarii care au supravieţuit prigoanelor până acum. Şi tot el este acela care a contribuit, cu lupta şi scrierile sale, ca Mişcarea Legionară, deşi ivită în timpul şi spaţiul pe care le exprimă, să iasă din limitele epocii şi ale ţării unde a luat fiinţă şi să fie cunoscută până la marginile pământului, devenind inteligibilă şi forţa şi călăuză pentru întreaga umanitate. La această nobilă lucrare l-a ajutat convingerea şi înţelegerea pe care a avut-o că învăţătura Căpitanului e proiectată în universal şi aceasta o salvează de la acţiunea distructivă a vremii. „Când toate frământările politice ale epocii noastre nu vor mai fi cunoscute decât din cărţile de istorie – scrie Comandantul – legenda Căpitanului îşi va ţese taina peste veacurile viitoare, înflăcărând imaginaţia oamenilor de mâine şi înfrumuseţându-le viaţa.

Horia Sima a rezumat până la moarte Mişcarea Legionară, respirând necontenit duhul primenirii şi de eliberare a ţării şi chiar pe acela de apărare a Europei de ateismul bolşevic şi de invazia nebulosului mesianism slavo-asiatic, şi în această cauză a intrat ca un cavaler îmbrăcat în propria-i armură, păstrând nealterate spiritul şi forţa Mişcării Legionare sub toate cataclismele care puteau să le doboare. Filosoful şi politologul Faust Brădescu mărturisea într-o carte închinată Comandantului: „Gândirea, inteligenta şi mai ales tenacitatea omului de acţiune mi-au dovedit încă o dată că atât timp cât trăia Horia Sima, omul refacerii Legiunii din catastrofa în care uneltirile duşmanilor reuşiseră s-o arunce, numai el era capabil s-o conducă".

Dar fiind şi rămânând fideli spiritului şi gândirii Comandantului, păstrăm şi convingerea pe care tot el ne-a determinat-o: că o Românie de mâine, o Românie nouă, o Românie creştină-legionară, o Românie puternică şi frumoasă strălucind în lumină ca o piatră de smarald şi

concentrând în formele ei incandescenta de albăstrimi înalte ale sufletului nostru etnic, nu va putea fi un vis împlinit decât numai dacă energia legionară îi va înmănunchea pe toţi legionarii, în a căror luptă gândurile şi inimile tuturor să se simtă laolaltă ca seminţele în discul rotund al florii soarelui. Şi corolarul acestei convingeri nu poate fi altul decât îndemnul ca fiecare luptător naţionalist să-şi însuşească adevărul învăţăturii rămase de la el şi din toată lupta lui atât de îndelungată – pentru că în ele nu a pulsat decât voinţa Căpitanului, fără de care Mişcarea Legionară n-ar putea străluci, dar pe care în toate momentele decisive după Căpitan, a reprezentat-o el, Horia Sima.

Constantin Em. Bucescu

Adevărata libertate

Ultimele două veacuri ale istoriei omenirii au stat sub semnul unui materialism pustiitor care s-a înstăpânit treptat, în virtutea unei pretinse „legităţi obiective", pe tot întinsul pământului. S-a predicat mereu „libertatea", dar înţelesul ei nu era altul decât acela al întoarcerii netulburate către dependenta de cele materiale, cu spatele la Dumnezeu. Aceasta în timp ce adevărata libertate, atâta câtă a mai rămas, piere încet, încet.

Astăzi ni se spune că pentru a apăra valorile civilizaţiei umaniste în faţa unor reale sau presupuse ameninţări, trebuie sacrificate o parte din libertăţile de până acum. Libertatea a devenit astfel o monedă de schimb pentru ca o anumită parte a omenirii să-şi păstreze în deplină „securitate" privilegiile de natură materială. Şurubul se strânge treptat, încât cei afectaţi nu tipă încă de durere. Deocamdată. Dar şi dacă o vor face într-o bună zi, iluzia libertăţii avută până nu demult nu va mai putea fi recuperată niciodată. Tocmai pentru că era o simplă himeră cu care s-au hrănit milioane de oameni, produs al unei societăţi raţionalizate, industrializate şi tehnicizate. Aceasta i-a făcut pe mulţi să se simtă confortabil într-un sistem de valori indiferent, dacă nu de-a dreptul ostil, celor spirituale.

Până acum, asemenea oameni nu au fost bântuiţi de niciun fel de nelinişti, răsfăţaţi fiind de concepţiile bazate pe autonomia individului ce li se par fireşti şi libere de orice condiţionare. Ni s-a spus că o asemenea evoluţie a ideilor şi a sistemelor sociale este una logică,

că ea şi-ar fi găsit acum o încununare… fatală. Chiar dacă ar fi aşa, chiar dacă lumea de azi ar fi rezultatul determinist al unui proces implacabil, se impune un mare semn de întrebare: mai poate rămâne omul, în aceste condiţii, o fiinţă cu adevărat liberă, dacă a ajuns să-şi clădească de bunăvoie din lutul materiei, de jur-împrejurul său… zidurile propriei închisori?

Şi totuşi nu se poate vorbi de o asemenea „lege" a naturii omeneşti, tocmai pentru că adevărul privind fiinţa umană este de fapt cel al libertăţii, nu al robiei, fie aceasta oricât de îndulcită. Există şi excepţii care arată cu prisosinţă că spiritul omenesc se poate ridica împotriva pretinsului curs implacabil al „evoluţiei sociale". În faţa pustiirii atotcuprinzătoare, al cărei vârf de lance era comunismul (dar care nu se reducea la el), s-au aşezat acei oameni care au perceput-o la adevăratele ei dimensiuni. Spiritul lor liber nu se putea împăca cu această evoluţie, cu „veacul acesta nou cu politica şi vrajba lui, cu uitarea de Dumnezeu şi cu dragostea de străini şi de tot ce este al altora, veac care calcă în picioare felul nostru de viaţă, cu puterile, cu vredniciile şi frumuseţile ei" (Ion Moţa).

Într-un asemenea moment de răscruce, din lumea românească a valorilor creştine au ţâşnit în mod spontan mugurii unei adevărate renaşteri. O mână de oameni s-au strâns la icoană, alături de Corneliu Codreanu şi Ion Moţa, fără a pune pe primul plan probleme doctrinare sau programatice. Legiunea Arhanghelul Mihail a luat naştere doar în jurul unei stări de spirit, a unei trăiri pe care o împărtăşeau toţi cei care i s-au alăturat, „crezând nelimitat". În focul luptelor şi al prigoanelor, timpul pentru limpeziri filosofice era ca şi inexistent. Dar scrierile din această perioadă, în special ale Căpitanului şi ale lui Moţa, cuprind în ele germenii unei doctrine care era în primul rând trăită de o întreagă generaţie a tineretului român al acelei vremi. Nu este vorba nici pe departe de vreo inovaţie filosofică, ci pur şi simplu de o actualizare pe scară largă, specifică timpului şi locului, a adevărului creştin despre om.

„Nu ştiu ce vor zice teologii, despre a căror ştiinţa n-am multă cunoştinţa, dar măsura creştinătăţii noastre vii eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora; a unei jertfe personale, liber, cu dragoste şi cu elan consimţite, fără gând la respectarea formală a nu ştiu căror reglemente bilaterale dintre noi şi Dumnezeu. Jertfa aceea care e dezlănţuită în noi din dragoste, dintr-o dragoste pentru altceva

decât fiinţa noastră, jertfa aceea care ne inundă pustiindu-ne aşezarea omenească a vieţii dar ne încălzeşte totodată cu satisfacţii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, această jertfă e faptul care smulge de pe fiinţa noastră omenească carapacea nesimţirii fată de cele dumnezeieşti, şi transformându-ne în rană vie (de „soare şi sânge", cum ar zice Radu Gyr), ne pune în directă comuniune cu Dumnezeirea care pătrunde năvalnic şi de-a dreptul în sufletul nostru. Şi devenim astfel vii sufleteşte, mai vii, mai creştini. Jertfa este astfel măsura creştinătăţii noastre" (Ion Moţa).

Din aceste câteva rânduri iradiază deja întreaga filosofie legionară privind persoana umană. Aceasta avea să-şi găsească răgazul aşezării şi al formulării ei mult mai târziu, odată cu Doctrina legionară. În această lucrare de referinţă, Horia Sima nu face decât să dea o formă organizată trăirii care i-a animat cu nestinsă energie pe el şi pe camarazii săi. Din acest rod al întregii experienţe spirituale legionare, ne vom opri aici la viziunea asupra omului, care este cheia de boltă oricărui edificiu filosofic, politic sau social.

Omul nu este privit ca individ, ca o simplă multiplicare indefinită a unei naturi (esenţe) comune, ci ca persoană. Fiecare existentă umană îşi are unicitatea ei irepetabilă. Dar, păşind pe acest tărâm al filosofiei existenţialiste, Horia Sima se delimitează net de concepţiile necreştine ale lui Nietzsche sau Sartre. Problema libertăţii joacă aici un rol fundamental. Definită iniţial în sens larg ca „posibilitatea de expansiune nelimitată" a individului, se poate constata că această „libertate" duce inevitabil la autodistrugere, la însăşi anihilarea persoanei umane, care este de fapt suportul oricărei libertăţi. Tribulaţiile celor doi filosofi amintiţi, sau a multor altor artişti şi creatori care trăiau existenta cu o intensitate ieşită din comun, mergând până la „arderea propriilor aripi", sunt pilduitoare în acest sens.

Ateismul nu poate scoate omul din acest cerc vicios. Adevărata libertate este definită prin urmare tot ca o expansiune nelimitată, dar de data aceasta a energiei creatoare, a esenţei profunde a fiecărui eu, adică, în ultimă instantă, a dragostei, a chipului divin din fiecare dintre noi. Aici se află rădăcinile adevăratei libertăţi.

„Dragostea eliberează, dar nu robeşte din nou; cucereşte dar nu supune, sfarmă cătuşele, fără a pregăti altele; învie pe om, fără a-l înmormânta iarăsi. Orice moment de dragoste este un moment de

creaţie, un moment de libertate, un moment de trăire spirituală şi un moment de cunoaştere a adevărului. Ne aflăm în faţa unor noţiuni echivalente şi nesubstituibile. Toate sunt implicaţii ale dragostei. Sufletul inundat de dragoste este un suflet spiritualizat. Libertatea nu-i decât starea lăuntrică a individului care simte cum cresc în el puterile creatoare" (Horia Sima – Doctrina legionară).

O asemenea revărsare nu anulează, ci dimpotrivă, potenţează persoana umană, care-şi poate găsi un câmp de expansiune nelimitat pentru energia sa creatoare, trăgându-şi puterile din fântâna inepuizabilă a dragostei. Numai trăirea în adevăr, cea care scoate la lumină icoana chipului lui Dumnezeu din sufletul omenesc, indiferent cât de intensă ar fi, nu îl devorează în cele din urmă pe cel care o manifestă.

Dragostea de Dumnezeu sau dragostea de neam, care impun orientarea omului pe o anumită linie, nu anulează faptul primordial al libertăţii. Neamul este tot o realitate de ordin spiritual, o creaţie a Celui care a „făcut cerul şi pământul, cele văzute şi cele nevăzute". De aceea, orientarea omului pe acest făgaş al iubirii de Neam, adică al comuniunii cu fraţii de sânge şi de credinţă, şi al iubirii de Dumnezeu, a dorului de comuniune cu El, nu cunoaşte alte hotare, afară poate de jertfa supremă. Dar un asemenea gest nu este o descompunere a persoanei umane în infernul lipsei de iubire, ca în cazul trăirilor anarhice cu deznodământ fatal, ci rodul ultim, ofranda cea mai de preţ pe care o poate da fiecare dintre noi, cea care deschide porţile Împărăţiei Cerurilor.

Această concepţie s-a închegat în mod spontan în mii de suflete de români, aprinzându-se de la scânteierile stării de spirit primordiale ce-i anima pe Căpitan şi pe cei dintâi legionari. Ea este practic identică cu filosofia „libertăţii moralei" a lui Christos Yannaras, care-şi are temelia în studiul sistematic al teologiei ortodoxe autentice, dezbărată de „modernizările" cu iz apusean, adesea purtătoare de elemente „legaliste" sau „pietiste".

Din această perspectivă, morala nu-şi poate avea rădăcinile nici în anumite convenţii, nici în constrângerile unei autorităţi superioare, ci exclusiv în sfera libertăţii spirituale. Asceza şi diversele restricţii „impuse" de trăirea unei vieţi creştine nu sunt niciun scop în sine şi nicio limitare, ci un mijloc terapeutic de dobândire a adevăratei libertăţi interioare şi a comuniunii cu Dumnezeu. Iar păcatul, dincolo

de cuantificarea sa formală prin diversele canoane, nu este altceva decât eşecul atingerii acestui scop fundamental. Ierarhizarea patimilor şi a păcatelor nu este decât o măsură a îndepărtării de această ţintă, o măsură a „descreştinării" noastre, în vreme ce bifarea pozitivă, dar formală, a acestor capitole nu indică nicidecum gradul de desăvârşire interioară.

„Dacă dragoste nu e, atunci nimic nu e", ne spune Sfântul Apostol Pavel. Existenta omului ca persoană este caracterizată tocmai prin libertate şi prin dragoste, şi abia în ultimul rând prin părtăşia la o fire comună. Dragostea Creatorului şi apoi a celorlalţi semeni este cea care ne ridică la stadiul de ipostas purtător al icoanei divine, adică la acel mod de existentă personal, după chipul lui Dumnezeu. Iar libertatea ce ne-a fost dăruită ne permite fie să întoarcem la rândul nostru această dragoste de care avem parte, fie să o refuzăm. De aceea, ce poate fi o mai bună „măsură a creştinătăţii noastre", alta decât propria dăruire, propria jertfă, făcută cu dragoste şi consimţita în mod liber, aşa cum a scris-o şi apoi a şi făptuit-o în mod suprem Ion Moţa?

„Ei ştiau foarte bine că violenta se află la antipozii adevărului şi moralei Bisericii şi că, după litera canoanelor ecleziastice riscau (...) mântuirea propriilor suflete. Cu toate acestea, primordială în ochii lor nu a fost salvarea lor individuală, ci aceea a poporului: eliberarea vieţii tuturor de sub robia tiraniei. Primordial era „noi", nu „eu" (...), de aceea le era indiferent să fie ei înşişi „osândiţi". Lupta lor era fapta eroică a abnegaţiei din urmă, un risc extrem al iubirii, un eveniment de libertate şi comuniune".

În rândurile acestea îi putem regăsi desigur atât pe legionarii care au luptat împotriva comunismului în Spania sau pe crestele Carpaţilor, cât şi pe Nicadori, pe Decemviri şi pe Miti Dumitrescu şi echipa lui, deşi ele au fost scrise probabil în totală necunoştinţă de cauză în ceea ce-i priveşte. Ele aparţin lui Christos Yannaras (Libertatea moralei, Ed. Anastasia, 2002, p. 229) şi se referă la preoţii şi episcopii greci care la 1821 s-au ridicat cu arma în mână pentru libertatea neamului lor, încălcând astfel în mod formal toate canoanele ecleziastice. „Ei au folosit astfel violenta fără să-şi fi asigurat mai înainte justificarea etică individuală cu citate din Scripturi sau cu cine ştie ce „teologie a revoluţiei".

Această înţelegere a lucrurilor – din care lipseşte orice fel de „teoretizare a violentei" – le smulge din sfera patologiei şi a

fanatismului dement, unde le plasează cu încrâncenare şi în mod fals răuvoitorii, şi le aşază la locul cuvenit, acolo unde le-au aşezat întotdeauna şi camarazii lor: sub semnul jertfei.

Paralelele pot continua, cu toate că, în Doctrina legionară suntem avertizaţi explicit că în cadrul ei nu trebuie să căutăm pagini de teologie. Faptul esenţial este acesta: atunci când formulările filosofice ale unor trăiri (căci şi Ortodoxia pleacă în primul rând de la viaţa creştină, nu de la instituţii sau dogme apriorice) sunt practic identice, sau perfect compatibile, înseamnă că sâmburele care le stă la bază este acelaşi. Că avem de-a face, în context românesc, cu o reactualizare de proporţii nemaiîntâlnite a adevărului creştin-ortodox despre om, cu toate consecinţele care decurg din el.

Dar această adevărată revoluţie spirituală nu a avut loc dinspre structurile ecleziastice, ci din mijlocul unei lupte naţionale, care a căutat în permanentă să se pună, smerită, sub scutul adevărurilor divine. Pentru mulţi din cei care au luat parte la ea, această luptă a constituit poarta spre descoperirea propriei chemări de slujire a lui Dumnezeu. Există atâtea exemple de legionari pentru care drumul adevăratei libertăţi a însemnat îmbrăcarea straiului preoţesc sau monahal, încât în condiţii fireşti acest fenomen ar fi dus în timp cu siguranţă la o primenire calitativă a întregilor structuri bisericeşti de la noi. Nu i-a fost hărăzit neamului nostru să aibă parte de un asemenea fenomen, dar i-a fost dat să aibă parte de o serie de duhovnici de înalt calibru spiritual, care, în loc să ocupe înalte răspunderi pastorale, au trecut prin aspra scoală a închisorilor comuniste, înainte de a se aşeza la câte o mănăstire unde sunt asaltaţi de mase de credincioşi.

Întorcându-ne la punctul de plecare, cel al situaţiei din lumea de azi, se poate constata că în evenimentele pe care ne este dat să le vedem sau să le trăim, o viziune asupra libertăţii asemeni celei schiţate mai sus este ca şi inexistentă. Ne-adevărurile despre om care au uzurpat tronul Adevărului se manifestă uneori prin excese patologice. Minciuna existenţială poate fi uneori mai comodă, mai maleabilă decât adevărul, dar excesele ei sunt întotdeauna catastrofale. Războaiele recente, ca şi cele care probabil vor urma, nu sunt altceva decât o consecinţă aproape firească a concepţiilor despre om ce se înfruntă acum în mod vizibil: cea a autonomiei individualiste cu cea a autoritarismului religios. Niciuna, nici alta, nu este cea adevărată,

pentru că niciuna, nici alta nu pune accentul pe dragoste: „Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îşi au rădăcinile atât autoritatea cât şi libertatea. (…) Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor în lume. Până la sfârşit, ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul, că, în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti şi trimiţându-ni-o prin însuşi Mântuitorul, Iisus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace" (Corneliu Zelea Codreanu).

Lecţiile istoriei ne-au învăţat că forţele „eliberării" au fost întotdeauna mai puternice şi s-au impus mereu în faţa încrâncenărilor autoritariste. Dacă există anumite „conspiraţii", atunci acestea nu ar fi putut reuşi fără captarea şi instrumentalizarea dorinţei de libertate a oamenilor. Acest motor a fost întotdeauna cheia „succesului", el fiind indispensabil la obţinerea sa. Atâta doar că în cazul unui triumf deplin, la scară totală, a acestui tip de „libertate" (amintit şi la începutul acestor pagini) se va ajunge cu timpul la sterilizarea şi în final la moartea spiritului creator. S-ar putea însă să se ajungă acolo într-un mod mult mai abrupt, căci, aşa cum spuneam, sunt destule semne că şurubul libertăţilor se strânge treptat, treptat.

Dar „un pumn de lumină dacă mai există în suflet, el poate să devină izvorul unei fulgerătoare renaşteri interioare. Drumul mântuirii este unul singur: acela al regăsirii cu Dumnezeu", avea să scrie Horia Sima. Un asemenea „pumn de lumină" iradiant este cu siguranţă cunoaşterea, dar mai ales trăirea adevărului creştin despre om. Avem certitudinea că aşa cum acesta a existat în trecut, el pâlpâie încă şi azi şi va renaşte în ziua de mâine, şi că energiile pe care el le degajă sunt mai puternice decât cele ale descompunerii anarhice.

Căci de această dată omul nu mai este singur cu pornirile lui, faţă în faţă cu neantul, ci lucrează împreună cu Dumnezeu, cu Cel de-a dreapta Căruia vor sta cei vrednici în veacul de apoi.

Bogdan Munteanu

Aceste rânduri sunt închinate aniversării a zece ani de la moartea Comandantului Horia Sima

Necontenitele infamii

Se împlinesc, iată, 10 ani de la moartea lui Horia Sima. Pentru cei ce nu l-au cunoscut: a fost un mare român, luptător al unui ideal naţional pe care, îmbrăcându-l din tinereţe, l-a servit fără odihnă şi fără compromisuri până când Dumnezeu l-a chemat la El. Urmaş demn al Căpitanului, a condus Mişcarea Legionară a acestuia timp de jumătate de secol.

Ca mai toţi oamenii înzestraţi cu personalitate puternică, oameni ce se impun prin concepţii clare şi prin voinţa de a le aplica societăţii lor, dar neînţeleşi şi pizmuiţi de contemporani, Horia Sima a fost, şi este încă, atacat cu înverşunare atât de duşmanii declaraţi ai Mişcării Legionare, cât şi de unii foşti camarazi cu mintea şi sufletele întunecate de orgolii, gelozii sau nerealizări. Chiar şi oameni neutri, de bună credinţa poate, dar care nu s-au putut orienta prin labirintul minciunilor şi infamiilor anti-legionare, atacă şi ei, în cor cu ceilalţi, memoria lui Horia Sima şi îi neagă realizările.

Am mai spus în această revistă că trăim sub tirania unei neînduplecate dezinformări. Intenţionalitatea este de a vârî în mintea omului nişte adevăruri măsluite pentru a-i altera şi conştiinţa şi cunoştinţele. Este evident că puterea de pătrundere şi de convingere a unor falsuri, oricât de grosolane ar fi, aruncate pe piaţă şi susţinute cu obstinaţie din diferite direcţii, este mai lucrativă decât aceea de a neutraliza. În cei neiniţiaţi, forţa neruşinata a minciunii susţinute pătrunde mai uşor decât cea a adevărului, formulat de obicei cu bun simţ şi modestie.

Elementele de bază ale dezinformării sunt, cum ştim: neadevărul şi omisiunea (un adevăr trecut sub tăcere sau ciuntit). Cicerone spunea că adevărul se corupe atât prin minciună, cât şi prin muţenie.

* * *

Într-un continuu proces dezinformativ s-a aflat, şi se află încă, Mişcarea Legionară împreună cu şefii care au condus-o. Ultimul din aceştia, şi cel mai ultragiat, este Horia Sima. Mulţi din intelectualii noştri de astăzi, fără un pic de curiozitate onestă, fără o fărâmă de probitate în dezvoltarea propriilor gândiri, s-au mulţumit să arunce asupra acestora eternele invective răsuflate şi învechite, sau chiar opinii proprii, dar fanteziste. Nu au încercat să descifreze în mod

serios şi competent fenomenul legionar cu conţinutul adânc al formulărilor sale pentru ridicarea morală a poporului nostru. Le este mai lesne să ia de-a gata şi să răspândească leitmotivele propagandei anti-legionare: teroriști, asasini, echipele morții, agenți naziști, ba chiar vânduți comuniștilor şi câte şi mai câte alte drăgălăşenii asemănătoare.

Se ştie (căci s-a spus de multe ori) că acest fenomen legionar, fruct al neliniştilor naţionale, a gândirii şi a trăirii unei întregi generaţii a ţării noastre a cuprins, înfiorat şi entuziasmat atât mulţimile româneşti, cât – şi mai ales – acea pleiadă minunată a intelectualităţii noastre dintre cele două războaie.

Ei bine, s-au găsit nişte neofiţi, îmbătaţi de o autosuficienţă rizibilă, care încearcă să conteste chiar neîndoielnica strălucire a unor minţi romaneşti privilegiate, cum ar fi un Nae Ionescu, un Eliade, un Noica etc., etc. Şi asta numai pentru că au fost legionari, adică au înţeles şi au servit o dreaptă cauză românească. Ei bine, oricât de îndepărtaţi am fi între noi ca ideologie sau formulări politice, onestitatea, în special a clasei intelectuale, ar trebui să ne împiedice de a admite astfel de aberaţii numai pentru a fi la modă sau a mulţumi nişte cercuri care le susţin din umbră.

++

Recent a apărut pe piaţa ultimul volum al unui – ilustru de altfel – istoric român, Alex Mihai Stoenescu, care tratează evenimentele politice ce au zguduit tara noastră într-un trecut apropiat. Bineînţeles, a trebuit să se refere şi la Mişcarea Legionară şi conducătorii ei, fiind factori importanţi ai acestei perioade.

Pe lângă unele analize tratate cu obiectivitate, am găsit şi numeroase inadvertente, incompatibile – credem – cu cercetările unui istoric. Astfel, abundă în paginile acestei cărţi invectivele de totdeauna, teorii confuze asupra unor evenimente legionare, observaţii voit ostile asupra unor militanţi ai Mişcării, un loc de frunte ocupându-l Horia Sima.

Nu vreau să spun că acestea au fost total confabulate de autor, ci că el a preluat un menu deja preparat, condimentat copios, şi-l serveşte pe masa cititorilor săi. Este un menu devenit deja indigest prin repetiţie.

Eu as imputa istoricului că în prezentarea evenimentelor de care se ocupă şi a opiniilor pe care le dă asupra lor nu a încercat să le justifice prin documente solide, spre lămurirea justă a cititorilor săi. (Şi mă gândesc în special la tinerii români dornici, cred eu, de a afla unele adevăruri ce le-au fost negate mult timp). Fără documente doveditoare (din surse nepartinice, bineînţeles) înşiruirea unor evenimente sau interpretările lor, pot constitui, cel mult, un roman, o fabulă, dar nicidecum istorie. (Ca dovadă, în bibliografia ataşată cărţii nu găsim decât lucrări de autori duşmani notorii ai Mişcării Legionare. Abundă: „Pe marginea prăpastiei" a lui Eugen Cristescu, şeful Siguranţei; din „Procesul lui Antonescu" în faţa Tribunalului Poporului; din Pătrăşcanu; din Mihail Sebastian şi alţii.

Cu toate că cel vizat în primul rând este Horia Sima, niciun citat al acestui om nu apare în bibliografie, şi, slavă Domnului, opera sa, care se referă la evenimentele politice ce se analizează aici este vastă, mult mai bogată decât a tuturor celor citaţi, împreună. D-l Stoenescu nu a găsit de cuviinţă să răsfoiască măcar şi mărturiile scrise ale lui Horia Sima (sau, dacă a făcut-o, o trece sub tăcere).

***

Dar să vedem care sunt acuzaţiile ce se aduc acestui om şi Mişcării Legionare. Tot ceea ce susţinem aici a fost scris şi explicat deja de nenumărate ori, în special după 1989. Dar se vede că fără rezultat. O vom intenta din nou şi de câte ori va fi nevoie. Poate, prin repetări insistente, prin îndârjire, chiar şi Sisif îşi va putea urca pietroiul pe deal.

Autorul, urmând interpretările la modă, împarte Mişcarea Legionară în „codrenistă" şi „simistă". Nimic mai neadevărat. Toţi legionarii, în cap cu Horia Sima – şi mai ales el – sunt „codrenişti", ca să păstrăm termenul. Adică l-au înţeles şi urmat pe Corneliu Zelea Codreanu în timpul vieţii lui, îl iubesc (ceea ce nu pot înţelege adversarii) şi îi urmează calea şi după moartea sa. Unii au plătit cu viaţa această dragoste şi fidelitate, alţii cu grele suferinţe.

După uciderea bestială a Căpitanului (fapt pe care dl. Stoenescu îl citează, fără să insiste prea mult asupra lui, reprezentând totuşi un moment esenţial care explică comportarea de mai târziu a legionarilor), urmează la conducerea Mişcării Horia Sima, ca cel mai destoinic urmaş al său. El a fost ales în acest post de Forul Legionar din

care făceau parte toţi Comandanţii Bunei Vestiri (întemeietori, alături de Corneliu Zelea Codreanu, ai formaţiunii legionare). Este fals, deci, că Antonescu sau chiar Moruzov l-ar fi făcut conducătorul Mişcării, cum afirmă dl. Stoenescu.

Urmând cunoscutele afirmaţii – nefondate – Horia Sima este acuzat din nou că ar fi fost agentul lui Mihail Moruzov şi – spune ilustrul istoric – chiar un informator patentat. Înţelegem, cu toate că este lipsit de demnitate, ca duşmanii şi detractorii de meserie să plaseze această infamie asupra persoanei Şefului Mişcării Legionare. Dar ca să adopte şi să susţină o astfel de falsitate, fără să aducă niciun document probatoriu, este o anomalie condamnabilă pentru un istoric ce se respectă. În volumul său Sfârşitul unei domnii sângeroase, Horia Sima explică prima lui întâlnire cu Şeful Serviciului Secret al Armatei, în mai 1940, după arestarea lui, şi care au fost relaţiile dintre ei. Dar autorul volumului de istorie nu a găsit de cuviinţă să citească şi ceea ce spune omul pe care-l acuză cu atâta străşnicie, uşurinţă şi rea-credinţă, de cele mai multe ori.

Cel care semnează aceste rânduri a trăit 40 de ani în apropierea lui Horia Sima. Şi cu toată diferenţa de poziţie, s-a născut între ei, în acest lung interval, o prietenie care a provocat adesea şi destăinuiri intime. Ei bine, domnilor ce susţineţi această aberaţie, Horia Sima nu era capabil de o asemenea mârşăvenie. Şi nici toată Mişcarea în care abundau – cum se ştie – minţi strălucite, nu ar fi fost atât de nătângă ca să se lase condusă mai bine de jumătate de secol de un agent al poliţiei. Unde sunt dovezile? Oare în 50 de ani nu s-a putut găsi niciuna, decât nefericita mărturisire a unui om schingiuit de Securitate, de foame şi de boli în vestita închisoare a Aiudului?

***

Să urmărim scenariul însă. Se ştie că dezmembrarea tării din 1940 a fost opera exclusivă a lui Carol II şi regimului său. D-l Stoenescu afirmă că ar fi existat un acord între Carol II şi Fabricius (ministrul lui Hitler la Bucureşti) ca, în schimbul rămânerii pe tron, România să cedeze fără opoziţie teritoriile ce ne-au fost furate. Dar, iată acum insidia: se spune – afirmă dl. Stoenescu – că în combinaţie au intrat şi legionarii lui Horia Sima. (Mereu aceleaşi argumente: se spune… se crede… se pare… ce reprezintă slabe ustensile în mâna unui istoric.)

Se bagatelizează chiar influenta de netăgăduit a lui Horia Sima şi a Mişcării Legionare în debarcarea lui Carol II.

În timp ce foştii demnitari, care s-au gudurat mereu pe lângă rege, se strângeau acuma clandestin (în preajma lunii septembrie 1940) şi discutau necesitatea detronării acestuia, rămânând confabulaţia lor o simplă agitaţie de salon, în timp ce Antonescu (recent eliberat) oscila între rege şi partide, cum recunoaşte şi dl. Stoenescu, Mişcarea Legionară iese în stradă. În adevăr, cu resurse puţine – pe care le ironizează autorul căci abia ieşise dintr-o baie de sânge – dar cu un curaj exemplar, şi cere ca singură soluţie pentru salvarea a ceea ce mai rămăsese din tară, abdicarea regelui şi schimbarea direcţiei politice a ţării. Aceste manifestaţii – care în câteva puncte din tară au fost sângeroase – au reprezentat scânteia care a pus în mişcare poporul. Acesta s-a alăturat masiv cererilor legionare. Regele speriat l-a chemat pe generalul Antonescu care, sprijinit acum de mulţimile de manifestanţi, i-a cerut abdicarea. Încercarea de a minimaliza rolul de frunte al Mişcării în acele evenimente este pueril.

++

Uzând cunoscutele argumente: se spune… se pare… un plan încă greu de luminat… etc., Horia Sima este învinuit şi aici de asasinarea Căpitanului. O infamie. Corneliu Zelea Codreanu a fost condamnat la moarte şi executat de două instante: una internă – declaraţia Căpitanului din Parlament, în 1931, unde a cerut pedeapsa cu moartea pentru jefuitorii banilor publici, ceea ce i-a speriat pe aceştia şi au decis să-l ucidă; una externă – intuind slăbiciunea şi insolvabilitatea atât a Ligii Naţiunilor, cât şi a alianţelor noastre clasice şi cunoscând primejdia comunistă ce ne pândea de la Răsărit, a declarat public în 1937 că, în cazul victoriei Mişcării Legionare în alegerile din acel an, în 48 de ore România va face o alianţă cu Puterile anticomuniste de atunci: Germania şi Italia.

Ei bine, aceste forte, cele interne – de frica tragerii la răspundere pentru jefuirea şi sărăcirea tării – şi cele externe – de teama măririi forţei anticomuniste europene, s-au coalizat şi după câteva încercări anterioare, falite, l-au răpus pe Căpitan în 1938.

Acesta este adevărul în actul uciderii lui. Încercarea de a arunca vina pe Horia Sima este de-a dreptul diabolică.

***

Dar una dintre cele mai incalificabile afirmaţii ce se face în cartea respectivă este: intrarea masivă a comuniştilor în Mişcarea Legionară şi devierea ei spre stânga, fapt la care Horia Sima ar fi închis ochii. Este o acuzaţie pe cât de rizibilă, pe atât de blamabilă.

Ne întrebăm uimiţi: cum putea fi Mişcarea Legionară inundată de comunişti, când ştiut este – şi dl. Stoenescu o recunoaşte câteva capitole mai departe – că forţa acestora era ca şi inexistentă în România? Cei 800 de militanţi comunişti, câţi existau pe atunci, puteau oare sufoca Mişcarea, formată din zeci de mii de militanţi şi putea oare să-i schimbe orientarea bine cimentată prin legile legionare? Se susţine că deţinuţi de drept comun şi comunişti au intrat în Mişcare. De ce nu se spune, cu nume, cine au fost aceştia?

Este trist că se pot scrie astfel de absurdităţi, mai ales în cărţi ce se pretind serioase.

Este notoriu că Mişcarea a luat fiinţă tocmai pentru a forma o barieră şi a înarma moralicește poporul nostru contra infiltraţiilor bolşevice care erau din ce în ce mai agresive după primul război mondial. Este notoriu că valul comunizant ce se abătea peste tară (în special peste Moldova şi Basarabia) a fost stăvilit prin acţiunile lui Corneliu Zelea Codreanu şi ale Mişcării Legionare. Este notoriu că după instalarea regimului comunist în România (după 23 august 1944) au fost, mai ales, legionarii cei care s-au opus contra lui prin munţi şi prin temniţele (care gemeau de ei), unde-şi sacrificau sănătatea şi viaţa.

Faţă de aceste morţi şi suferinţe pricinuite legionarilor de anticomunismul lor dârz, este o impietate condamnabilă susţinerea aberaţiei de mai sus. Ea, aberaţia, s-a născut din intrigile lui Antonescu pentru a-l impresiona pe Hitler în acţiunea de defăimare a Mişcării, ajutat fiind de informaţii false oferite de Siguranţa lui Eugen Cristescu. Dar pentru a respinge – prin analize liniştite – aserţiunile domnului Stoenescu, ar trebui să scriem o carte întreagă, ceea ce nu ne putem permite în limitele unui articol.

++

Voi ataca, în continuare, problema „Rebeliunea legionară" care,

cum era de aşteptat, o atribuie lui Horia Sima şi legionarilor. S-a scris şi documentat amplu asupra acestui neadevăr istoric. Dar să încercăm din nou.

Este ştiut, din stenogramele discuţiilor Hitler-Antonescu, că generalul i-a cerut aceluia mână liberă pentru a se debarasa de legionari, cu care – zicea el – nu se înţelegea (şi probabil era adevărat, întrucât viza şefia Mişcării ca platformă politică proprie). Iar în ultima discuţie ce au avut-o pe 14 ianuarie 1941, în care Antonescu a acuzat iarăsi Mişcarea de toate relele posibile şi imposibile (chiar de deviere spre comunism) a obţinut acceptul lui Hitler. Acesta chiar îl sfătuieşte: „el invocă (Führerul, n.a.) se spune în stenogramă, regularitatea cu care fiinţele tari înlătură obstacolele, asigurându-şi victoria". Este deci îndemnul de a întrebuinţa mână forte contra Mişcării şi a lui Sima. (Iată, deci, cât de agenţi nazişti erau aceştia în România!)

Dar mai există, între altele, o mărturie a evreilor chiar, în Cartea Neagră – suferinţele evreilor din România, scrisă de Matatias Carp în anul 1946. Autorul acesteia spune:

„A provocat rebeliunea (Antonescu, n.a.) pentru că avea nevoie de dânsa (pag. 75). Generalul avea nevoie de o manifestare de forţa personală asemănătoare aceleia care, la 30 iunie 1934, a consolidat dictatura lui Hitler" (pag 75).

„La 11 februarie, după ultimul consiliu de miniştri al guvernului legionar, hotărârea sa era luată. Situaţiunea de vasalitate îi impunea însă în prealabil o consfinţire din partea Führerului său, sau cel puţin o întărire a poziţiei sale politice, printr-o nouă dovadă de încredere. A plecat foarte grăbit la Berchtesgaden, a făcut plecăciunile de rigoare în faţa lui Hitler la 14 ianuarie şi, încă mai grăbit decât plecase, s-a întors în tară" (pag, 75).

„O serie de măsuri era (sic) din vreme pregătite de către oamenii săi de încredere" (pag. 76).

Aşa a început putch-ul antonescian care, pentru a reuşi, a avut nevoie chiar de o ameninţare de intervenţie, în favoarea generalului, a forţelor germane.

Ne mai informează Domnia sa, de „implicarea sovietică în rebeliunea legionară", conform informaţiilor ce le deţine. Care sunt acestea? De ce nu ni le dezvăluie şi nouă? Sau că, Horia Sima lucra pentru Uniunea Sovietică. Care sunt documentele care ar putea proba aceste măsluiri? (Dacă duşmanii Mişcării le-ar avea în mână, cum le-ar

mai fi folosit până acuma!) Dar iată, aşa se scrie adesea istoria când penițele sunt tocite.

***

Ostilitatea ce-o arată istoricul Mihai Stoenescu fată de Mişcarea lui Sima, (cum îi place să-i spună) şi mai ales faţă de acesta, este evidentă, interesată şi deloc justificată. Este o ostilitate, apriori, neîngăduită pentru un om de cultură, fată de o persoană publică pe care nu a cunoscut-o, nu a citit-o se pare, şi care are trăsături total distincte de cele pe care i le atribuie istoricul.

O istorioară citită recent, spune că un om a fost clevetit lung timp de un vecin răutăcios. Ajungând acest om pe pragul morţii a provocat remuşcări în sufletul clevetitorului, care s-a dus pocăit la patul muribundului, spovedindu-i toate infamiile puse în circulaţie pe seama lui şi i-a cerut iertare. „Te iert – i-a răspuns acesta – cu condiţia de a lua această pernă, a o tăia şi a-i arunca fulgii în aer". Aşa a făcut căitul. „Ei bine, acuma strânge-i din nou şi refă perna cum era". Lucru ce nu mai putea fi posibil, căci vântul spulberase mulţi fulgi ce nu mai puteau fi recuperaţi. „Vezi, i-a spus bolnavul, nici infamiile tale nu mai pot fi reparate".

***

Peste amintirea şi mormântul lui Horia Sima plutesc, luaţi de vântul răutăţilor, fulgii minciunilor, ai infamiilor, ai judecaţilor de valoare ce au fost aruncate peste acest om de-a lungul vieţii sale, şi după aceea. Fulgi împrăştiaţi care împiedică pe tinerii români să cunoască adevărata personalitate a lui Horia Sima şi zbuciumările lui în slujba României şi a idealurilor legionare.

Fie, aceste rânduri, o încercare de a restabili un adevăr istoric mutilat şi, în acelaşi timp, un omagiu de aducere aminte la 10 ani de la moartea Comandantului Mişcării Legionare.

Nicolae Roşca

Spre VEŞNICA aducere aminte

În această lună, Mai 2003, se împlinesc 10 ani de la încetarea din

viaţa a celui ce a fost Horia Sima – Comandantul Mişcării Legionare timp de 53 de ani. Nu pot să nu subliniez dintru început, gândindu-mă la el, că aşa cum fenomenul legionar nu ar fi putut exista pe pământul românesc fără apariţia puternicei personalităţi spirituale a lui Corneliu Zelea Codreanu, tot aşa, după asasinarea mişeleasca a Căpitanului – la ordinul odiosului rege Carol II, care s-a servit de mâna şi creierul criminal al slugii sale, Armand Călinescu – supravieţuirea fenomenului legionar nu ar fi fost posibilă fără apariţia în fruntea luptătorilor şi a destinului legionar a lui Horia Sima – Comandantul.

Derularea evenimentelor a întărit cu prisosinţă această judecată, pentru cei cu priza realităţii şi bun simţ. Predestinat să împlinească rolul de Comandant al Mişcării Legionare, s-a impus prin multitudinea acţiunilor sale în faţa tuturor legionarilor – şi chiar a nelegionarilor, dar de bună credinţă – iar prin poziţia sa românească fermă şi de o exemplară demnitate a reuşit să păstreze intactă identitatea reală a Mişcării Legionare. Recunoaşterea ei şi de puterile învingătoare în cel de-al doilea război mondial, fără de care nu puteam fi exoneraţi de premeditatele incriminări: fascişti, nazişti, beligeranţi sau cobeligeranţi a asigurat neimplicarea noastră în procesul de la Nürnberg. Horia Sima nu a stat niciodată faţă în faţă cu Adolf Hitler, deşi, fiind invitat, au existat multiple situaţiile în care ar fi putut vorbi cu el. (Căpitanul a spus într-o anume împrejurare că nu-l va vedea pe Führer decât când vor putea vorbi de la egal la egal.)

Un grup de aproximativ 500 de legionari aflaţi în Germania, în urma uneltirilor lui Antonescu, era folosit de Hitler (cel puţin aceasta a fost intenţia sa) ca şantaj împotriva Generalului (Mareşalului) în susţinerea războiului antibolşevic. Ştiind acest lucru, Horia Sima i-a transmis lui Antonescu prin profesorul Sextil Puşcariu – ce se afla oficial în Germania într-o misiune culturală – să nu se lase şantajat de Hitler, pentru că nu va face niciodată jocul acestuia. Ca întotdeauna, Antonescu a reacţionat negativ.

Acţiunile şi atitudinea lui Horia Sima au condus în final la internarea întregului grup legionar aflat în Germania (oaspeţi ai lui Hitler) în lagărul de concentrare Buchenwald, unde ni s-a spus din capul locului destul de limpede – prin intermediarii oficiali: generalul Müller, şeful Gestapoului, şi colonelul Pistner, şeful lagărului – că nu se poate ieşi decât făcând voia lor. Aici, au încercat prin tot felul de practici să rupă unitatea grupului şi să nu-l mai asculte pe Horia Sima.

Nu au reuşit. La un moment dat, ne-au ameninţat prin împuşcare (şi chiar au simulat acest lucru într-o noapte) dacă nu ne desolidarizăm de Mişcarea Legionară şi de Comandantul ei, Horia Sima, propunându-ne să înfiinţăm un aşa-zis „Partid Naţional Socialist Român" şi înlocuind tradiţionalul nostru salut, „Trăiască Legiunea şi Căpitanul!", prin ce altceva decât cu: „Heil Hitler!"

Nu le-au reuşit nici această ultimă încercare, noi declarând deschis şi ferm că nu ne vom dezice niciodată de Mişcarea Legionară şi de Comandantul ei, Horia Sima. Precizez, că mă aflam şi eu printre cei 500 de legionari de la Buchenwald. În realitate, nu au fost urmaţi nici de 5% din grup, iar printre aceştia se aflau nelegionari trimişi de regimul lui Antonescu, prin Eugen Cristescu, pentru acte diversioniste şi chiar asasinarea lui Horia Sima şi a altora dintre legionarii cei mai reprezentativi – fapte recunoscute de respectivii inşi, în urma unor anchete din cadrul grupului.

Astfel, se poate afirma că grupul a rămas compact şi sănătos, iar manevra germană a eşuat. Germanii – şi conducerea lagărului – ştiau foarte bine că Mişcarea Legionară în majoritatea sa zdrobitoare era acolo unde era Horia Sima.

De aceea Horia Sima este şi va rămâne ca un unicat Comandantul Mişcării Legionare.

Ne rugăm lui Dumnezeu să-l odihnească în pace, în rândul celor drepţi.

Nicolae Bălănescu